

Jó, svět sál novu mízu a jaro přišlo k nám,
já potkal Monu Lizu, chyběl jí jen rám.
Její úsměv poznám, byl to zaručeně on,
proto mi teď srdce zvoníš jako zvon.

Jenom to bim.bam, bim-bam, bim-bam maloučko ztlum,
mám strach, že to v noci vzbudí celej dům.
Jenom to bim.bam, bim-bam, bim-bam maloučko ztiš,
mám strach, z čeho to už víš.

Ten úsměv jí sluší, i vlasy k ramenům
a mně rudnou uši, jen si na ni vzpomenu.
Když jsem s ní šel domů, byli jsme jak opilí
a všechny zvonu k tomu cestou zvonili.

Radši to bim.bam, bim-bam, bim-bam maloučko ztlum,
mám strach, že to v noci vzbudí celej dům.
Jenom to bim.bam, bim-bam, bim-bam maloučko ztiš,
mám strach, z čeho to už víš.

Jó, až mi jí jednou snubní prsten zajistí,
pak všichni známí zblednou bledou závistí.
Čtyři bílý slony potom ke kočáru dám
a cestou budou zvony zvonit jenom nám.

Budou nám bim-bam, bim-bam, bim-bam překrásně hrát,
aby bylo jednou na co vzpomínat.
Každý ten bim-bam, bim-bám zvon přijde rád
k svadbě bla-bla-bla-hopřát
k svadbě bla-bla-bla-hopřát
k svadbě bla-bla-bla-hopřát, a znova:
k svadbě bla-bla-bla-hopřááát